

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Габрово, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. Илиева
като разгледа докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело № 20224210100799 по описа за 2022 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по искова молба на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, предявена срещу „КАНЕЯ 2007“ ЕООД, ЕИК 201824457, със седалище гр. София и Н. В. К., ЕГН *****, починала в хода на производството и заместена от наследниците си по закон В. Ц. Х., ЕГН ***** - син и Г. Ц. Х., ЕГН ***** – дъщеря, за установяване съществуването на права на вземания, за които ищецът е снабден със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Ищецът твърди, че депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ответниците „КАНЕЯ 2007“ ЕООД и Н. В. К., ЕГН *****, за солидарно заплащане на сумата 4000 лева – главница, част от общо дължима главница в размер на 29600 лева по сключен с „Уникредит Булбанк“ ЕАД договор за банков револвиращ кредит № 34/19.04.2013 г. и сключено към него споразумение за разсрочване на парично задължение от 29.12.2015 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на заявлението в съда до изплащане на вземането, както и за направените по делото разноски - държавна такса. По предявеното заявление било образувано ч. гр. дело № 73/2022 г. по описа на ГРС и била издадена заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК претендираните солидарни длъжници депозирали възражения срещу заповедта, поради което и в законоустановения едномесечен срок ищецът предявил искова молба за установяване със сила на пресъдено нещо, че е носител на правата на вземания за посочените суми, като по отношение конституираните в правата на починалия солидарен длъжник наследници претендира установяване дължимост на равни части от главницата.

Ищецът твърди, че въз основа на сключен на 23.04.2013 г. договор за банков револвиращ кредит № 34/19.04.2013 г. „Уникредит Булбанк“ ЕАД предоставило на ответното дружество „КАНЕЯ 2007“ ЕООД банков кредит в размер на 30000 лева, при

поето задължение за връщането му, заедно с годишна възнаградителна лихва в размер на 12.50 %, който кредитополучателят се е задължил да погаси в срок до 30.04.2014 г., което задължение останало неизпълнено. С договора Н. В. К. се задължила да отговаря солидарно с кредитополучателя „КАНЕЯ 2007“ ЕООД по отношение на кредитната институция. Излага, че вземането по договора за банков кредит е прехвърлено на заявителя с договор за цесия, съобщена на длъжниците.

Твърди, че на 29.12.2015 г. между „ЕОС Матрикс“ ЕООД и Н. В. К. било сключено споразумение за разсрочване на паричното задължение, по силата на което длъжникът признала съществуването на непогасената част от вземането по договора за кредит № 34/19.04.2013 г. в размер на сумата 34985.48 лева, включваща главница и лихва. Сочи, че срокът за издължаване, уговорен в споразумението, изтекъл на 25.01.2017 г., но задължението останало неизпълнено, съответно непогасената главница по кредита към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение била в размер на 29600 лева.

В законоустановения срок, предвиден в чл. 131 ГПК ответникът „КАНЕЯ 2007“ ЕООД не е депозирало отговор на исковата молба. В подаденото срещу издадената заповед за изпълнение възражение на длъжника по чл. 414, ал. 1 ГПК е направено и възражение за погасяване на претендираното от ищеца вземане по давност, което възражение следва да бъде разгледано от исковия съд, съгласно приетото в т. 11.а. от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК.

В законоустановения срок, предвиден в чл. 131 ГПК ответникът В. Ц. Х., ЕГН ***** депозира такъв, с който оспорва иска като неоснователен, с възражението, че се отказал от оставеното му наследство от Н. В. К..

В подаденото срещу издадената заповед за изпълнение възражение на починалия в хода на производството длъжник Н. В. К. по чл. 414, ал. 1 ГПК е направено и възражение за погасяване на претендираното от ищеца вземане по давност.

В законоустановения срок, предвиден в чл. 131 ГПК ответникът Г. Ц. Х., ЕГН ***** , чрез назначения й особен представител депозира такъв, с който оспорва иска като неоснователен. Оспорва материалноправната легитимация на ищеца, с възражението, че в договора за банков кредит не била предвидена възможност банката да прехвърля вземането си на трето лице, което водело до нищожност на извършената цесия. Също така липсвали доказателства за сключен договор за цесия, с който да е прехвърлено на ищеца процесното вземане. Излага доводи, че нищожността на договора за цесия водела до нищожност и на сключеното споразумение имащо характер на спогодба на основание чл. 366 ЗЗД. Направено е и възражение за погасяване на претендираното от ищеца вземане по давност.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, а и от представения договор за банков револвиращ кредит от 23.04.201 г., се установява, че „Уникредит Булбанк“ ЕАД предоставило на ответника „КАНЕЯ 2007“ ЕООД сума в размер на 30000 лева с цел оборотни средства. Договорено е, че сумите по кредита се усвояват еднократно или на части до определения лимит. Уговорено е заплащането на лихви, такси, комисионни и други разходи в зависимост от периода на ползване на кредита и сроковете на погасяване на усвоените суми.

В т. 6 от договора страните уговорили, че крайният срок на револвиране на кредита е 29.04.2014 г., а в т. 7 - че крайния срок за издължаване (погасяване) на главницата е 30.04.2014 г. С договора ответникът Н. В. К. се задължила да отговаря солидарно с кредитополучателя „КАНЕЯ 2007” ЕООД за задълженията му по договора за банков кредит.

Представен е договор за продажба и прехвърляне на вземания от 07.09.2015 г. и извлечение от приложение № 1 към него, по силата на който „УниКредит Булбанк” ЕАД прехвърлило вземането си по процесния договор кредит на ищеца „ЕОС Матрикс” ЕООД. Видно от приложение № 1 към договора вземането по процесния договор кредит възлиза общо на 34985.48 лева и включва 29600 лева – главница и 5385.48 лева - лихви.

Прехвърлянето е потвърдено писмено от цедента. Видно от представеното пълномощно, прехвърлителят „УниКредит Булбанк” ЕАД е овластило приобретателя – ищец по делото да уведоми длъжниците по цедираните вземания относно настъпилото частно правоприемство. В тази връзка са представени уведомителни писма от „УниКредит Булбанк” ЕАД, чрез пълномощника „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, с които съобщават на кредитополучателя „КАНЕЯ 2007” ЕООД и солидарния длъжник Н. В. К., ЕГН ***** за извършено прехвърляне на вземането по договор кредит № 951LREV141500001 от 29.05.2014 г. на ищеца „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, като в двете писма е налице отбелязване, че са получени от Г. Ц. Х. на 29.12.2015 г..

В споразумение за разсрочване на задълженията, сключено на 29.12.2015 г. между цесионера „ЕОС Матрикс” ЕООД и солидарния длъжник Н. В. К., последната изрично признала да е носител на задължение по договор за банков кредит № 34/19.04.2013 г. сключен с „УниКредит Булбанк” ЕАД, което към 17.12.2015 г. възлизало на сума в размер на общо 34985.48 лева. Така признатото задължение солидарният длъжник се задължила да погаси в срок от 13 месеца, съгласно погасителен план, съставляващ приложение № 1 към споразумението, видно от който уговореният период на погасяване е 20.01.2016 г. – 20.01.2017 г.. В т. 4 от споразумението страните уговорили, че при забава на плащане или неплащане на дължима вноска по това споразумение, същото се прекратява автоматично, без да е необходимо кредиторът да уведомява длъжника.

От представеното удостоверение за наследници № 02757/21.06.2022 г. на община Габрово, се установява, че на 26.03.2022 г. настъпила смъртта на ответника Н. В. К., като нейни наследници по закон, са В. Ц. Х. – син и Г. Ц. Х. – дъщеря.

От удостоверение изх. № 637/04.04.2022 г., издадено от РС Габрово, се установява, че ответникът В. Ц. Х., е заявил отказ от наследството, оставено от Н. В. К., който отказ е вписан в специалната книга на съда под № 38/01.04.2022 г..

С протоколно определение от 19.01.2023 г. е допуснато изменение на предявения иск, като при условията на евентуалност при отхвърляне на иска срещу отказалия се от наследството ответник, искът да се счита като установителен иск за ангажиране на солидарна отговорност на ответника Г. Ц. Х., като наследник на Н. В. К. и „Канея 2007” ЕООД за пълния размер на претенцията от 4000 лева - частична главница в общ размер от 29600 лева.

По отношение на обективно, кумулативно съединените установителни иски, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД вр. чл. 430, ал.1 ТЗ вр.

На първо място, следва да се посочи, че предявените установителни иски са допустими, тъй като в производство по чл. 410 ГПК, ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за процесните суми, поради което разполага с изпълнително основание. При подадено възражение срещу издадената заповед за изпълнение, заявителят следва да предяви иск в 1-месечен срок от получаване на съобщението с указанията на съда за установяване на вземането си, който срок, в случая е спазен.

Основателността на предявените установителни иски, се обуславя от осъществен фактически състав, пораждащ съдебно предявените субективни материални права, включващ елементите: съществуване на правоотношение с процесуално легитимирани ответници, възникнало от сключен на 23.04.2013 г. договор за банков кредит, елемент от съдържанието на което да са задълженията за връщане на предоставена за ползване парична сума, заедно с лихвата, уговорена в договора, поети при условията на солидарност, изпълнение на задължението на ищеца да предостави за временно и възмездно ползване паричната сума и настъпила изискуемост на задълженията на ответниците, които се твърди да са неизпълнени.

Неизпълнението на задълженията на кредитополучателя по договора и на солидарния длъжник е по своето естество отрицателен факт от действителността, поради което същият не стои в доказателствена тежест на ищеца. За установяването му е достатъчно твърдение на последния, а задължените лица следва да установят положителния факт, който го опровергава, а именно - точно изпълнение на задълженията си, за което доказателства в производството не са ангажирани, нито се твърди такова да е осъществено.

Въз основа на обсъдените доказателства съдът приема, че между кредитодателя „УниКредит Булбанк“ ЕАД, кредитополучателя „КАНЕЯ 2007“ ЕООД и солидарно задълженото с кредитополучателя лице Н. В. К., е сключен договор за банков кредит, със съдържание, съответно на уредения в чл. 430 ТЗ такъв, включващо задължението на банката да предостави за временно и възмездно ползване на кредитополучателя сумата, предмет на договора и задължението на последния да я върне със съответната възнаградителна лихва. Тази сделка е юридическият факт, породил търговско правоотношение между страните: „КАНЕЯ 2007“ ЕООД е обективирало воля да получи сумата срещу насрещно задължение да я върне при условията на договора, като фактът на изпълнение на задължението на банката за предоставяне на паричната сума не е спорен. Солидарният длъжник са поел по своя воля задължението да отговори за изпълнение на задълженията на кредитополучателя при същите условия и в пълния техен обем.

Страните са уговорили, че крайният срок за погасяване на главницата е 30.04.2014 г. С настъпване на последната дата (уговорения срок за плащане), задължението на „КАНЕЯ 2007“ ЕООД е станало изискуемо.

В споразумение към договора от 29.12.2015 г., е обективирано изрично извънсъдебно признание от страна на солидарния длъжник Н. В. К. на факта, че дължи връщане на сума в размер на общо 34985.48 лева, падежът на което задължение кредиторът се съгласил да бъде разсрочен до 20.01.2017 г., като с настъпване на последната дата (уговорения в споразумението срок за плащане), задължението на Н.

В. К. станало изискуемо.

С оглед обстоятелството, че ответниците не оспорват размера на претендираните вземания и правопораждащият ги факт, съответно неизпълнението на ответниците по отношение на паричните задължения съдът приема за доказано, тъй като последните не са изпълнили доказателствената си тежест да установят точно във времево отношение изпълнение, съдът намира, че исковете са доказани по основание и размер. Като носител на парично вземане в този неоспорен размер, кредитодателят „УниКредит Булбанк“ ЕАД е бил във възможност да го транслира на ищеца чрез сключения договор за цесия.

В решение № 40 от 13.05.2010 г. по т. д. № 566/2009 г. на Върховен касационен съд, Търговска колегия, са разяснени характера и правната природа на договора за цесия, като е посочено, че договорът за цесия се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна в нея или това е договорът за отстъпване на едно вземане от досегашния му носител на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Този договор се определя още като каузален, неформален и консенсуален. Негов предмет е прехвърлянето на вземане, което следва да съществува, към момента на сключване на договора, и да е прехвърлимо (каквито по принцип са имуществените права). От тези общи правила се извежда и действието на цесията спрямо страните по нея, спрямо длъжника и спрямо трети лица. Със сключване на договора, т.е. с постигане на съгласие, вземането преминава от цедента (неговия носител към същия момент) върху цесионера (приобретателя на вземането). Към този момент цедентът престава да бъде кредитор във вътрешните му отношения с цесионера, тъй като съобразно предмета на договора, цесионерът с постигане на съгласието придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права (чл. 99, ал. 2 ЗЗД). По отношение на длъжника, обаче, цесионният договор няма действие, докато цесията не му бъде съобщена от цедента - чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Този извод произтича не само от посочената норма, но и от това, че длъжникът не участва в цесионния договор и съответно не е обвързан от него, поради което преди нотификацията, той може да изпълни на цедента напълно валидно и да се освободи от задължението, като сделките на длъжника с цедента могат да бъдат успешно противопоставени на цесионера. Съобщението, обаче, не е елемент от фактическия състав, който поражда действие между страните по договора за цесия. Цедираното право преминава върху цесионера със сключването му. Значението на съобщаването е регламентирано единствено с оглед обвързването на длъжника от договора за цесия и поради действието му спрямо третите лица - чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Възражението на особения представител на ответника Г. Ц. Х., че договорът за цесия е нищожен поради невъзможен предмет, тъй като не била предвидена възможност за прехвърляне на вземането, е неоснователно. По смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД, договорът е нищожен поради невъзможен предмет, ако към момента на сключването му престацията, предмет на разпореждане, не съществува фактически или не отговаря на установените изисквания да бъде самостоятелен обект на права, т. е. не представлява юридически годен обект на разпоредителни сделки. Договорът за цесия има невъзможен предмет единствено ако имущественото право е непрехвърлимо с оглед своето естество, с оглед императивни разпоредби на закона или с оглед наличието на предварителни договорни ограничения. В случая не е налице никоя от посочените хипотези. В т. 15.6 от договора за кредит кредитолучателят и солидарно

задълженото лице са дали изрично съгласие за прехвърляне на вземането на трети лица, т.е. по собствената воля на задължените лица е уговорена прехвърлимост на вземанията на банката. С оглед изложеното, неоснователни са и доводите, че нищожността на договора за цесия водела до нищожност и на сключеното споразумение, имащо характер на спогодба на основание чл. 366 ЗЗД.

Неоснователно е и възражението, че ищецът е придобил вземане по друг договор за кредит, а именно № 951LREV141500001 от 29.05.2014 г., с оглед отразеното в изпратените до кредитополучателя и солидарния длъжник уведомителни писма. Договорът за цесия транслира субективното право на вземане от правната сфера на неговия носител в правната сфера на лице, трето за правоотношението, в рамките на което вземането е възникнало. Тази правна последица настъпва с постигане на съгласието на страните по цесионния договор, като посочения различен номер и дата на договора за кредит в изпратените в последствие уведомителните писма е без правно значение, тъй като има характер на техническа грешка. В случая обемът на паричното задължение и договорът за кредит, от който произтича са ясно и конкретно определени в договора за цесия и приложението към него. Още повече, че при сключване на споразумението от 29.12.2015 г. солидарния длъжник е декларирала изрично, че ☐ е известно, че задължението по процесния договор за кредит е прехвърлено на ищеца „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД. Това означава, че договорът за цесия е действителен и е породил действие, като носител на вземанията за връщане на сумите по договора за кредит № 34/19.04.2013 г. е ищецът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

При този извод, съдът дължи произнасяне по направеното при условията на евентуалност възражение на ответниците за погасяване на вземането по давност.

Съдът намира, че по отношение на задължението за главница е приложима общата петгодишна давност, тъй като вземанията на кредитора по договора за потребителски кредит не са за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД, а представлява частични плащания по договора и е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД.

По отношение на възражението на ответника „КАНЕЯ 2007“ ЕООД за погасяване на вземането по давност.

Видно от процесния договор за банков кредит падежът за погасяване на главницата по договора за кредита е 30.04.2014 година, а съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на настъпване изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (каквото е процесното за главница), давността тече от деня на падежа. При липсата на твърдения и доказателства за прекъсване на давността и при зачитане на спирането на погасителната давност за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, съдът приема за погасено по давност на вземането за главница, тъй като изискуемостта му е настъпила повече от 5 години назад от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с който момент законът свързва настъпването на последиците на подаване на исковата молба – 13.01.2022 г.

При тези съображения, искът за главницата, предявен срещу „КАНЕЯ 2007“ ЕООД следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на възражението на ответника Н. В. К., починала в хода на производството и заместена от наследниците си по закон В. Ц. Х. и Г. Ц. Х. за погасяване на вземането по давност.

Евентуалното възражение на длъжника за погасяване по давност на задълженията за престиране на главница, е неоснователно. Вземането за главница по процесния договор към 17.12.2015 г. е признато със сключване на споразумението от 29.12.2015 г.. Изричното изявление на солидарния длъжник, че дължи главница в конкретен размер съставлява признание на задължението, което прекъсва давността по смисъла на чл.116, б. „а“ ЗЗД, тъй като съдържанието на волеизявлението на длъжника не е насочено само към признаване на правопораждащия вземането факт (сключен договор за кредит), а се признават конкретните негови правни последици – възникналото правно задължение за плащане на главница.

В задължителната практика на ВКС, обективизирана в решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II Т. О., ТК, потвърдена и в решение № 87 от 24.07.2015 г. на ВКС по т. д. № 1171/2014 г., I Т. О., ТК, се приема, че признание по смисъла на закона е налице, когато се признава съществуване на задължението, което кореспондира на признатото право. Признаването е едностранно волеизявление, с което длъжникът пряко и недвусмислено заявява, че е задължен към кредитора. За да е налице признаване на вземането по смисъла на чл. 116, б. "а" ЗЗД, същото трябва да е направено в рамките на давностния срок, да е отправено до кредитора или негов представител и да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Това е така, защото признаването на фактическия състав все още не означава признаване на последиците от този фактически състав към момента на признаването.

В случая, длъжникът Н. В. К. признава самото задължение, което покрива характеристиките, изведени в практиката на ВКС за признание на задължението – недвусмислено и категорично се признава самото общо задължение по процесния договор за кредит за заплащане на сумата 34985.48 лева, което изявление е достигнало до кредитора, който е страна по споразумението и е направено преди изтичане на давността.

С прекъсването на давността, започва да тече нова давност, падежът на което задължение кредиторът се съгласил да бъде отсрочен до 20.01.2017 г.. С настъпване на последната дата (уговорения в споразумението краен срок за плащане), задължението на Н. В. К. станало изискуемо, като е било налице спиране на погасителната давност за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците.

Доводите на особения представител на ответника Г. Ц. Х., че споразумението е прекратено автоматично на основание чл. 4 поради неплащане на дължима вноска по споразумението съдът намира за неоснователно. В случая нито се твърди, нито се установява кредиторът да е упражнил правото си да прекрати сключеното споразумение поради неплащане от солидарния длъжник на някоя от погасителните вноски. /В който смисъл са и мотивите към т. 18 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК/.

Депозирането на заявлението за издаване на заповед на изпълнение по чл. 410

ГПК, с който момент законът свързва настъпването на последиците на подаване на исковата молба – 13.01.2022 г. е в рамките на неизтеклата давност и я е прекъснало. Следователно, вземането на „ЕОС Матрикс“ ЕООД за главница в размер на 4000 лева по отношение на солидарния длъжник Н. В. К. не е погасено по давност.

След настъпилата на 26.03.2022 г. смърт на солидарния длъжник Н. В. К., единият от наследниците □ по закон - ответникът В. Ц. Х. извършил отказ от наследство, поради което и поетото с договора правно задължение, е преминало изцяло към правната сфера на другия наследник по закон – ответницата Г. Ц. Х. – дъщеря - /арг. от чл. 53 вр. чл. 5 ЗН/. Предвид изложеното, елементите, обосноваващи основателността на предявения срещу Г. Ц. Х. установителен иск, са налице, което обуславя извод за уважаването му в пълния предявен размер от 4000 лева, съобразно допуснатото изменение на предявения иск. Същевременно искът за признаване за установено, че такова задължение обременява правната сфера на ответника В. Ц. Х. е неоснователен и следва да се отхвърли.

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноски, както в исковото, така и в заповедното производство.

С оглед изхода на спора, право на разноски се поражда, пропорционално на уважената, респ. отхвърлената част от исковите.

Ищецът доказва извършени разноски в заповедното производство разноски в размер на сумата 80 лева – внесена държавна такса, а за настоящото производство - в размер на 380 лева, формиран от възнаграждение за особен представител в размер на 300 лева и внесена държавна такса в размер на 80 лева, които суми, следва да му се присъдят, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като се възложат в тежест на ответника Г. Ц. Х.. Ответниците „КАНЕЯ 2007“ ЕООД и В. Ц. Х. не отговарят за съдебни разноски, тъй като исковите срещу тях са отхвърлени изцяло.

В полза на адв. Д. Р. следва да се присъди възнаграждение в размер на 370 лева за оказана безплатна адвокатска помощ на ответника В. Ц. Х., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, което е дължимо от ищеца „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, установителен иск, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД, че Н. В. К., ЕГН *****, починала в хода на производството и заместена от наследника □ по закон Г. Ц. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *****, №54, вх. Д, ет. 5, ап. 70, дължи сумата 4000 (четири хиляди) лева – главница, част от общо дължима главница в размер на 29600 лева по сключен с „Уникредит Булбанк“ ЕАД договор за банков револвиращ кредит № 34/19.04.2013 г,

което вземане е прехвърлено на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 07.09.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК – 13.01.2022 г. до окончателното ѝ плащане, за която сума в производството по ч. гр. д. № 73/2022 г. на ГРС, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, иск, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД, за признаване за установено, че „КАНЕЯ 2007“ ЕООД, ЕИК 201824457, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Студентски, ул. ***** № 7, ет. 1, ап. 2 му дължи сумата 4000 лева – главница, част от общо дължима главница в размер на 29600 лева по сключен с „Уникредит Булбанк“ ЕАД договор за банков револвиращ кредит № 34/19.04.2013 г., което вземане е прехвърлено на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 07.09.2015 г., поради изтекла погасителна давност, за която сума в производството по ч. гр. д. № 799/2022 год. по описа на РС Габрово, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, иск, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД, за признаване за установено, че В. Ц. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****“ № 17, ет. 5, ап. 15, като наследник на Н. В. К., дължи 1/2 част от задължение в размер на 4000 лева – главница, част от общо дължима главница в размер на 29600 лева по сключен с „Уникредит Булбанк“ ЕАД договор за банков револвиращ кредит № 34/19.04.2013 г., което вземане е прехвърлено на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 07.09.2015 г., за която сума в производството по ч. гр. д. № 799/2022 год. по описа на РС Габрово, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА Г. Ц. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** №54, вх. Д, ет. 5, ап. 70, да заплати на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 80 (осемдесет) лева – разноси за заповедното производство и сумата 380 (триста и осемдесет) лева – разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Витоша, ж.к. Малинова Долина, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, да заплати на адвокат Д. Р. от АК-Габрово, сумата 370 (триста и седемдесет) лева – възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____